

Дзвонів нема? Най дзвонять серця в грудях,
Мов в озері ті потонулі дзвони.
Прийде пора, народ з глибин добуде
Батьків своїх зітхання і прокльони.

Добуде їх і на дзвіниці слави
Завісить ген під хмарами високо,
І заніміє з дива кат лукавий,
А звеселиться праведника око.

Прийде пора, прийде колись година,
Буде там муж, де нині є дитина,
Буде там меч, де нині тихе слово,
Були ми вольні і будемо знову.

Були ми вольні і ходили в славі
Понад Дністром, Дніпром і синім Доном,
Були ми білі, а будем керваві,
Були тугою, а будем прокльоном.

Прокльоном всього, що підле і хоре,
Що поганило заповіти божі,
Клали ми слово тихе на сторожі,
Поставмо силу — чей, вона поборе!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);